

[Finansministeren.]

Misforstaaelse, som kan være ubehagelig for Folk, der gaar over Grænsen, det tror jeg vil forekomme ved alle Toldvæsenere og alle Toldgrænser, det kan neppe helt undgaaes, men jeg skal, som sagt, paa Foranledning af det, der er fremført, interessere mig for, at Fremgangsmaaden bliver saa lempelig, som det er muligt at gøre den, naar de Opgaver skal opfyldes, som Toldvæsenet nu en Gang har.

Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen for hans Udtalelser om min finansielle Politik. Jeg takker ogsaa det ærede Medlem for den lille Snert, han gav mig, da han mente, at jeg var meget paa-holdende. Det er sikkert ingen Skade til, at jeg faar det at vide. Men jeg maa ogsaa have Lov til at sige, at jeg tror, det mange Gange er nødvendigt. Det kan komme til at ramme den ene eller den anden, som ikke kan faa de Bevillinger saa let ført igennem, som han haabede at faa. Men man maa huske paa, at det gælder om, at der er en vis Konsekvens og følges en vis Linie i den finansielle Politik; derfor kan ofte det, som kan synes at være en blot tilfældig Paaholdenhed i det givne Øjeblik, godt være og bør i alt Fald være Led i en bestemt økonomisk Linie og Udtryk for, at man ser paa Konsekvenserne baade indenfor det Omraade, der behandles, og udenfor dette.

Det er jo saadan med et Statsstyre og med ethvert offentligt Styre, at det har Pligt til at være konsekvent. En Privatmand har ingen Pligt til at være konsekvent; han kan gøre i Dag eet, i Morgen det modsatte; ingen kan bebrejde ham noget af den Grund. Men de, der skal styre Staten, og som har Ansvar for det, har først og fremmest Pligt til at være konsekvente. Derfor maa man i høj Grad, navnlig indenfor økonomiske Omraader, passe paa, at der ikke sker noget i økonomisk Henseende, som bringer Konsekvenser, som man ikke har forudset, og som senere kan bringe Vanskeligheder.

Jeg takker, som sagt, det ærede Medlem, fordi han gav mig denne lille Snert; men jeg har benyttet Lejligheden her til at sige, at det maaske somme Tider ikke alene er Paaholdenhed, der gør det, men at det ogsaa kan være Forsøg paa at fastholde en Konsekvens, som er af Værdi for den samlede Økonomi.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager omtalte Toldkammerforholdene i Esbjerg. Jeg skal undersøge dette Spørgsmaal; jeg tør ikke udtale mig om, hvad der kan ske i saa Hen-

sende; men hvis der er Mulighed for at imødekomme det ærede Medlems Ønske, skal det blive gjort. Men dernæst maa jeg sige, at det ærede Medlem er jo netop, som jeg antydede for lidt siden, et Eksempel paa det modsatte af Sparsommelighed. Det ærede Medlem stillede en Mængde Krav, som skulde gennemføres af Hensyn til Befolkningen i det sydvestlige Jylland. Nu er jeg ikke fra det sydvestlige Jylland, og jeg kan derfor ikke indse, at denne Del af Landets Befolkning skal have Begunstigelser, som ikke tilkommer andre Dele af Landet. Men naar saadanne Krav fremsættes, forudsættes det naturligvis ogsaa, at man kan vente lignende Krav og Synspunkter fremsat fra Medlemmer, der repræsenterer forskellige andre Dele af vort Land. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at hvis man, ud over den Økonomi, som ligger i Finanslovsforslaget, kræver, at hver Kreds i Landet, hver By og hver Egn, skal have en hel Del af de Ønsker opfyldt, som man nu gaar og nærer der, og som man med mere eller mindre Berettigelse mener at man bør have gennemført, saa kan ingen Økonomi holde.

Jeg maa gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at i Aar vil det være vanskeligt at tage Hensyn til alle disse lokale Ønsker. Der tror jeg vi maa holde os til de almindelige Synspunkter, der er fremsat under Debatten fra alle Sider, at der er Grund til at være sparsom og holde igen; for ingen ved, hvorledes det Finansaar, vi gaar ind i, kan løbe ud. Men naar det er Tilfældet, vil det ogsaa være en umulig Ting og en forkert Ting, hvis man her paa denne Finanslov begyndte at optage Bevillinger til Dækning af alle de Ønsker, som kan findes rundt om i Landet, og som jo hvert eneste Medlem i denne Sal — det ved vi — kan staa op og frembære en Bunke af fra den Del af Landets Befolkning, som han repræsenterer.

Jeg tror, at man maa forstaa, at paa dette Omraade maa Begrænsningen blive haard i indeværende Aar af Hensyn til den Usikkerhed, vi gaar i Møde; og jeg tror ogsaa, at Finansudvalget og Finansudvalgets Ledelse er enig med mig i dette Synspunkt.

Jeg behøver ikke her at komme ind paa de almindelige økonomiske Synspunkter udover de Bemærkninger, jeg har gjort her. Statsministeren har allerede omtalt Regeringens Syn paa disse Ting. Det er givet, at Regeringen har Øje for Mulighederne af, at vor Økonomi kan blive ringere. Det er ogsaa fremhævet før. Men vi finder ikke fra Regeringens Side, at det er vor Opgave at